

Scénář - Magdalena Tůmová Bílková

Magdalena Bílková Tůmová se narodila v únoru 1950 v Praze. Její život je plný šťastných i nešťastných událostí. Velký vliv na její život měl od samého začátku komunismus.

Dědeček byl továrník, vlastnil cihelnu, měl obrovský zemědělský dvůr a polnosti, takže byl taky kulak („vesnický boháč“) tím pádem mu po nástupu komunistů všechno vzali.

Dědeček s babičkou se museli vystěhovat do malého pokojíčku, kde po roce 1955 zemřeli. Zbytek její rodiny žil s různými omezeními. Například maminka jako zpěvačka nemohla vystupovat ani učit zpěv. Ani pražské jaro velkou úlevu nepřineslo.

Tak to bylo velice složité z toho důvodu, že jsme nikdo nechápali, jak se tohle mohlo stát. V noci se sestra, která chodila brzo do práce, tak vstávala v 5 hodin ráno a celá vyplašená nás přišla vzbudit s tím, že se něco děje, že v rozhlase dávají nějakou divnou hru, takže jsme se všichni vzbudili v 5 hodin ráno a letěli jsme k rozhlasu a teď jsme poslouchali ta všechna varování.

Rodiče, kteří zažili druhou světovou válku, cítili velký smutek a strach. Vojska Varšavské smlouvy jim navíc projížděli přímo pod okny.

Bylo to hrozné ráno i tím způsobem že přijeli támhle od východu a tady přes Zahradní město, tady nebyly ty sídliště a všechno. Projížděli Podléškovou ulicí, kde my jsme bydleli. Jela celá tanková divize.

Následující období normalizace zvládla díky hudbě.

Člověk se stáhnul prostě do svého světa a to byla pro mě hudba, a protože já jsem pro ně nebyla nějak důležitá necpala jsem se na nějaký ekonomky a podobně, to těm lidem nedovolili studovat, ale konzervatoř nikoho nezajímala tak mě nechali vystudovat konzervatoř.

Nejhorší pro ni byla nedůvěra mezi lidmi, kterou režim udržoval. Její tatínek zjistil, že na jejich rodinu a celou ulici donáší otec její nejlepší kamarádky. Po revoluci se také

dozvěděla, že to nevyhnulo ani její nejbližší rodině. Spolupracovníkem Stb se stal i její bratr.

Tohle byl strašně hodnej člověk. Měl jednu vlastnost, byl velice tvárnej, submisivní, a prostě poslouchal nadřizený. Ale měl vášeň fotografování. Když vyšly Cibulkovi seznamy, tak jsem ho tam našla. Hned se mi rozsvítilo, že se vám to může stát i v nejbližší rodině, že bude někdo, kdo neunes ten tlak. A on chtěl být fotograf. A byl fotografem na Hradě a fotil tam všechny ty potentáty. No tam nemohl být nikdo, kdo nebyl prověřenej.

Magdaleninou vášní je dodnes hudba, kterou stále učí. Mladším lidem vzkazuje, že je důležité mít rád lidi a zacházet s nimi s laskavostí. Důležité je také mít svůj vlastní názor.